

Publicerad 2010-10-04 12:04 av Lina Blikstad

Skrevs den 29 mars 2010.

En ensam bubbla av pansarglas

Jag har vänner omkring mig.

Många vänner.

Jag vet att jag är omtyckt.

Till och med älskad.

Leende vänliga ansikten.

Varma känslor fyller atmosfären mellan mig och de omkring mig.

Min telefonbok är fylld av nummer till folk som bryr sig.

Tack.

Tack för att ni finns.

Jag vill inte vara otacksam.

Det är bara det att ni är så långt bort.

Och att det är svårt att höra era röster genom pansarglasat.

Ni trycker näsan mot glaset och ler så varmt att det blir imma.

Men det hjälper inte.

Ni är ju så långt bort.

Och glaset är för tjockt för att bryta.

Det verkar trevligt i eran värld.

Ni kan röra vid varann.

Tala samma språk.

Gå hand i hand genom livet.

Det blir så lätt kallt och tomt här i min värld.

Inte ens yllevantar hjälper.

Jag vill inte vara otacksam.

Det är bara det att ni är så långt bort.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lina Blikstad med Poeter.se id #34741 innehar upphovsrätten